

Het Laatste stukje Middellandse Zee

Zoals al in het [Zeezwaluw Suffertje](#) is te lezen vertoeven we op de Atlantische Oceaan en om precies te zijn in Porto Santo, het meest noordoostelijke eiland van de Madeira Archipel. Voor we jullie meer vertellen over onze avonturen in de Atlantische Oceaan, hebben jullie nog 2 reisverslagen tegoe:

Deze "Het laatste stukje Middellandse Zee" en "[Gibraltar en vertrek naar Porto Santo](#)". Uiteraard zijn de verslagen wat uitgebreider dan de nieuwsflitsen in de oude "[Suffertjes](#)".

Relaxt vertrek en lege ankerplekken

Vertrek vanuit [Marina del Sole](#) op 17 april om 7 uur in de ochtend was bijna onopgemerkt. Ja bijna, want David van de Australische catamaran "Saffier of Oz" is wakker en zwaait ons uit. Het is een heldere ochtend met weinig wind als we de baai van Cagliari uitvaren.

Nog een laatste keer achterom kijkend, wordt onze blik getrokken door de statige uitkijktoren op het hoogste punt van Cagliari, waarop we een schitterend uitzicht hadden over de baai met zijn omgeving.

Uitzicht over Cagliari

Onze vertrekdatum is voor Italiaanse zeilersbegrippen vroeg in het seizoen. We zien de hele dag dan ook maar 2 zeilboten, op tegenkoers.

De stille Malfatano baai

In de baai van [Malfatano](#) waar we 's middags, na de hele dag op de motor te hebben gevaren aankomen, zijn we de enige ankerars. Heerlijk relaxen in deze schitterende baai met kristal helder water, omzoomd door een wit strand waar alleen de geluiden van de natuur te horen zijn. Heerlijk maar ongekend na 6 maanden stad- en havengeluiden.

Als we de volgende dag een hopje verder motorsailen richting de zuidoostkaap van Sardinië zien we weer geen zeil- of commerciële schepen. Op de ankerplaats [Porte Ponto Romano](#) zijn we opnieuw de enige boot. Als het

anker er net inzit, begint het vanuit het NW aardig te waaien en we zijn blij dat we goed beschut blijken te liggen. Vanaf onze ankerplaats is het nog een aardig stuk naar de kant omdat de diepte in hele baai tussen de 5-10m is. De wind trekt flink tussen het kleine eilandje en het vasteland door, maar we hebben geen last van golven of deining. Aan de wal zien we een groot bord met ons huiskmerk "Lidl" waar. Daar zullen met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid de laatste boodschappen worden gedaan!

Mosselen steken maar niet eten

Het water op deze ankerplek is ontzettend helder. We zien dat de romp toch aardig aangegroeid is gedurende de 6 maanden stilliggen in Cagliari. Eamon onze overbuurman van de Ierse "SY Wayward", heeft duikapparatuur. Hij bood aan om vóór ons vertrek uit de marina, het diepste deel van de kiel, de schroef en schroefas schoon te maken.

Het bleek dat mosselen massaal de Zeezwaluw als hun nieuwe thuis had uitgekozen. De minder diepe delen van de romp moeten nu nog door ons mosselvrij gemaakt worden. Vanuit het bijbootje proberen we met een zelfgemaakte houten schraper zo ver mogelijk onder water de mosselen en ander ongeregeld spul lost te steken.

De uitschuifbare mossel schraper

Helaas lukt het niet helemaal, net in het midden blijft een brede baan net onbereikbaar met deze methode.

Riens heeft een lumineus idee. De uitschuifbare bootshaak van 2,5m wordt aan de 2 zijden van de haak veredeld met zachte planken die stevig aan elkaar worden geschroefd.

Nu kan Riens, hangend in het water, met wetsuit vanaf de oppervlakte de hele romp schoonsteken. Na 2 dagdelen zijn alle huiddoorvoeren weer open. De romp weer vrij van zeeleven terwijl bergen mosselen een nieuw thuis hebben gevonden in de baai van Porte Ponte Romano. Zo lekker als we mosselen ook vinden, deze worden niet door ons geconsumeerd omdat we weten wat ze de hele winter hebben gegeten.....

Wachten aan de kade

Nu de romp schoon is, verhuizen we naar de kade van [Porte Ponte Romano](#). Er ligt geen zeilboot op de gratis plek die volgens de pilot beschikbaar is voor jachten.

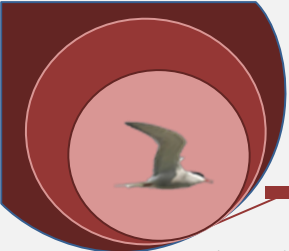
We parkeren de Zeezwaluw bijna in de hoek zodat we niet in de weg liggen. Als we net afgemeerd zijn komt een man van de Guardia Costiera naar ons toe. Niet om ons weg te sturen maar vraagt vriendelijk of we met onze papieren even naar het kantoor willen gaan. Alles blijkt in orde en we mogen net zo lang blijven liggen als we willen. We mogen zelfs met jerrycans water tanken bij het tappunt van de Guardia Costiera, helemaal perfect!

Uit de weersberichten, via onze dungel-prepaid-SIM-internet blijkt dat er nog één depressie overkomt voor we de 5 daagse oversteek naar Spanje kunnen maken.

Na 1 nachtje SE-wind die de Zeezwaluw, aan lagerwal liggend, vreselijk laat hobbelen, wordt het gelukkig wat rustiger, de wind draait weer naar het NW en zwakt af. Gedurende de nacht hebben we aan de kade gezelschap gekregen van 2 andere zeilschepen die ook liggen te wachten op beter weer.

Aan de kade van Porte Ponte Romano

Het Laatste stukje Middellandse Zee

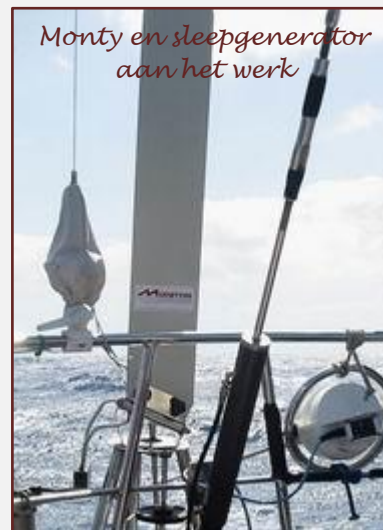
We slaan de laatste bulk-Lidl boodschappen in evenals verse groente, fruit en brood, wisselen de grote lege gasfles om voor een volle en vullen de watertank helemaal af.

De oversteek

Op zondagmorgen 25 april is het weer-window gunstig om te vertrekken. Om eerlijk te zijn, is er wat weinig wind. Maar omdat dit stuk Middellandse Zee meestal geen wind heeft of veel te veel wind, nemen we de motoruren die we eventueel moeten maken maar voor lief. Met het eerste licht vertrekken we als laatste van de kade en sukkelen op de motor de windstille baai uit.

Hoe verder de Zuidoostkaap van Sardinië in ons kielzog verdwijnt des te meer trekt de wind aan. Om 11 uur varen we met vol zeil en een knik in de schoot gemiddeld 5-6nm/hr, onder een strakblauwe hemel met volop zon, richting Spanje. Monty, de Monitor windstuurinrichting wordt aan het werk gezet terwijl de propeller van de sleepgenerator al driftig achter de kont van de Zeezwaluw zijn rondjes draait en samen met het zonnepaneel op de dinghy de accu van stroom voorziet.

De energiehuishouding loopt dus alweer op rolletjes en met Monty aan het roer kunnen wij genieten van een relaxte eerste dag op volle zee.

We zeilen bijna pal westwaarts en hoogstwaarschijnlijk op een incurante koers, want we zien slecht 2 grote vrachtschepen en helemaal geen pleziervaart deze eerste dag. We leggen in 24 uur 129nm af en dat vinden we niet slecht, helaas neemt de wind de 2de dag zover af dat Mr Perkins weer mee moet helpen om voortgang te boeken.

Eigenlijk wordt dat het hele patroon van de volgende dagen, af en toe wat wind zodat we kunnen motorsailen of zelfs echt zeilen afwisselend met enkele uren op de motor. De voortgang wordt daardoor traag maar gestaag naderen we het Spaanse vasteland.

We lopen onze wachtjes (3 op- 3 af) zonder problemen, de van te voren bereide maaltijden worden elke dag met smaak door ons in de kuip verorberd. Bij zonsondergang wordt de wacht meestal getrakteerd wordt op een schitterende dolfijnen show. Verder zien we veel slapende schilpadden die ook niet wakker worden als we vlak langs ze varen.

Op het zelfde traject waar we de schildpadden tegenkomen, zien we ook duizenden "sail by the wind" kwallen = de naam volgens de pilot. Het lijken net 3 cm grote luchtbelletjes die dwars op de wind op het wateroppervlak drijven wat een heel apart gezicht is.

Op het donkerste gedeelte van de 4de nacht onderscheiden we lichtjes op de horizon. Dit keer zijn het geen sterren maar de kust van Spanje. Het is 1 uur 's nachts als we vlak bij Cartagena zijn. Aangezien een marina aanlopen in het donker bij ons niet favoriet is, verleggen we de koers naar de [Anzhiobaai](#) net 10 nm west van Cartagena. Om half 7 droppen we daar het anker in de nog stille baai. Dit keer zijn we niet alleen. Een Franse catamaran geniet met ons van deze schitterende baai. Op 30 minuten na hebben we 5 dagen over de 535mjl gedaan met 53 motoruren.

Cartagena

Na 2 dagen in de rustige baai zijn we helemaal uitgerust en toe aan wat stadsleven. De ankerplaats is open naar het Z/ZW en de 3de dag ondervinden we deining omdat de wind nu in het Zuiden zit.

Uit het weerbericht blijkt dat de wind verder zal aantrekken tot 7/8Bft vanuit W/ZW richting. We besluiten naar de [Marina van Cartagena](#) te verhuizen aangezien de ankerplaats volledig open ligt bij de voorspelde harde wind. Aan het einde van de middag arriveren we in de ons bekende marina (2004) en krijgen een mooi plekje van de behulpzame marinero. De marina is weinig veranderd buiten het gegeven dat we nu in mei al hoogseizoenprijzen moeten betalen, wat neerkomt op €38,50/nacht.

Marina van Cartagena

Cartagena stads centrum

Eénmaal afgemeerd worden direct alle marina gerelateerde klussen gedaan zoals, de vuile was verzameld om wasmachine en droger te vullen, de boot afspreken met zoet water voor de tanks worden gevuld. De laptop wordt aan de 220V en het WiFi net gekoppeld, maar helaas ligt het marina WiFi-net eruit. We kunnen de email niet binnenhalen, wat vreselijk is als je nieuwsgierig van aard bent!

De harde wind blijft uiteindelijk 3 dagen doorstaan en we vermaken ons met wandelen door de geheel vernieuwde binnenstad,

internetten, inkopen van Spaanse heerlijkheden en een SIM-kaart om weer bereikbaar te zijn.

Na Cartagena zeilen we naar het 48 mijl westelijker gelegen [Garucha](#) om daarvandaan de volgende dag te vertrekken naar de ankerplek [Ensenada de Los Esculos](#). 10 mijl voor de ankerplaats trekt de lichte wind steeds meer aan en draait naar het W zodat we bijna recht tegen de wind in moeten. Ook verschijnt er een halo rond de zon, teken van slecht weer.

Met de motor bij is de ankerplaats net bezeild en we dropen het anker in zandgrond bij 22 kn wind. Je weet dan wel direct of ie houdt!

De wind blijft aantrekken en giert continue met 27-35kn precies door het dal waarvoor wij geankerd liggen. Dit spektakel duurt tot middernacht waarna het vrij snel afneemt tot windstilte.

De voorspelling voor de volgende dag is niet veel beter, weer toenemende wind 6-7Bft uit westelijke richting.

Na een paar uur slaap vertrekken we om 4 uur in de hoop om in de windstille periode de 10 mijl westelijker gelegen [Gabo de Gata](#) te kunnen rond. Rond deze kaap waait het altijd 1 of 2 Bft harder dan de voorspelling aangeeft. In de nog klutserige zee met 18kn wind op de neus bereiken we om 9 uur de kaap. Er staat meer wind en ook nog een 3m deining van de voorgaande dag.

Na de kaap kunnen we gelukkig afvallen en met het voorzeil bij is het ongemak van de hoge deining minder en [Aquadulce marina](#) is bezeild.

Halo rond de zon

Heel veel onverwachte bezoekers

We werden door Alan en Janie (SY Torrontes) gewezen op deze relatief kleine marina, die halverwege Almeria en Almerimar ligt. Hier is het nog laagtarief en we besluiten om Ineke's brilleglas, die in Porte Ponte Romano uit de bril viel, vanuit Nederland hierheen te laten opsturen. Als we afgemeerd zijn zien we dat de SY Torrontes er ook nog is.

De volgende dag maken we een praatje. Alan en Janie. Zij lagen ook aan onze steiger in de winter van '03-'04 in Portimão en sindsdien hebben we e-mailcontact gehouden. In Marmaris (Turkije) hebben we ze heel kort gesproken. Nu kunnen we na 6 jaar weer helemaal bijkletsen en we brengen een gezellige avond bij hen in de kuip door. Een uitnodiging om de volgende dag met hen op stap te gaan in een gehuurde auto, moeten we afslaan omdat we Nederlands bezoek krijgen.

Thijs, een net gepensioneerd collega van Riens en zijn vrouw Anneke zijn met hun camper op een uitgebreide vakantie in Spanje en momenteel in de buurt van Aquadulce. Te mooi om een ontmoeting voorbij te laten gaan. Om niet 's avonds laat bij ons vandaan nog naar een camping te moeten rijden, krijgen we van het marina personeel toestemming om de camper een nachtje op het terrein te parkeren.

Na 6 jaar kunnen we weer uitgebreid bijkletsen met Anneke en Thijs aan boord van de Zeezwaluw. Het is net of we ze pasgeleden nog hebben gezien en we praten wat af.

Gezamenlijk eten we in de kuip van de Zeezwaluw en het is vreselijk gezellig waardoor het al laat is als de Zeezwaluw voor de camper wordt verruild.

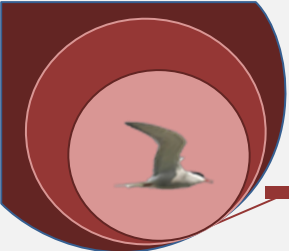
Afscheid

De volgende morgen drinken we in de gezellige, economisch en ergonomisch ingerichte camper een kopje koffie voor we gezamenlijk naar Almerimar rijden. Wij stappen bij de marina uit, terwijl Anneke en Thijs richting binnenlanden van Spanje rijden.

De kuststrook hebben ze wel gezien, die is oerlelijk omdat je tussen kilometers lange "plastic-kassenbouw" doorrijdt, het is een soort Westland tot in het oneindige.

Bij de watersportzaak kopen we een aantal "hebbedingetjes" en informeren of er misschien een 2de hands watermaker te koop is. Helaas hebben we daarmee geen geluk. Met 2 verschillende bussen zijn we 's middags om 4 uur weer terug in de marina. Nog net op tijd gereed met de voorbereidingen voor een gezellige etentje/avond met Alan en Janie bij ons aan boord.

De volgende dag moeten we echt aan het werk. De motor is toe aan een grote beurt. Er moet gewassen worden en de nodige boodschappen gehaald.

Het Laatste stukje Middellandse Zee

Het reisverslag en "[Suffertje](#)" worden bijgewerkt terwijl buiten de wind aardig zijn best doet om de was van de lijn te rukken. Gelukkig lukken alle voorgenomen werkzaamheden perfect.

Op zaterdagmorgen als we net op stap willen om wat meer van de stad te gaan zien, wordt er op de boeg geklopt. Als ik kijk wie dat is, duurt het even voordat ik Annette en Sjoerd herken. Wie had dat nu gedacht! We wisten dat ze de maand mei op vakantie zouden zijn maar waarheen en hoe, we hadden geen idee. Terwijl zij in het oosten/midden van Spanje verbleven, hadden ze onze e-mail ontvangen, waarin we melden dat we in [Aquadulce](#) lagen.

Als een speer zijn ze naar het zuiden vertrokken om ons te kunnen verrassen. De laatste keer dat we elkaar zagen was in 2005 toen wij 10 dagen in Nederland op bezoek waren. Intussen zijn Annette en Sjoerd sinds september 2009 terug in Nederland van een 3½ jarige uitgebreide zeilreis.

Het is heerlijk om elkaar weer te zien en face-to-face verhalen uit te wisselen in plaats van via e-mail of telefoon. We maken er een gezellige dag van. Eerst even koffie drinken in de kuip daarna wandelen we door de stad en nemen boodschappjes mee terug voor de in de kuip te nuttigen Italiaanse lunch. 's Avonds trakteren Annette en Sjoerd ons op een heerlijk diner in Indiaas restaurant. Het is al laat als ze naar hun hotel op het marina terrein teruggaan. De volgende ochtend zetten ze hun vakantiereis voort.

Klussen en richting Gibraltar

Intussen is het half mei en we willen eigenlijk zo snel mogelijk verder. Maar eerst moeten we het toplicht die het, na 27 jaar het voor gezien houdt, nog repareren. Een dagje heen-en-weer bussen naar de chandler in Almerimar om spullen te kopen en een dag de mast in om alles weer pico bello te laten functioneren. Gelukkig komt het brillenglas de 20ste aan, zodat we alles in gereedheid kunnen brengen voor het vertrek op 23 mei.

Oostzijde van De Rots van Gibraltar

De reis verliep niet echt snel zoals jullie al in [het Suffertje](#) hebben kunnen lezen. Na een nachtje in [Fuengurola](#) marina komen we eindelijk de 25ste aan op de ankerplaats [La Linea](#) onder de "rook" van "De Rots" in Gibraltar. Na 6 jaar en 10.776 gevaren zeemijlen in de Middellandse Zee zijn we er eindelijk weer uit en gaan nieuwe gebieden ontdekken.

Europa point passage, echt uit de Med

In Gibraltar moeten we regelen dat ons reddingsvlot en de boot gekeurd worden.

We zullen hier dus zeker een weekje doorbrengen, waarover meer in het volgende reisverslag: "[Gibraltar en het vertrek naar Porto Santo](#)"

— /) —